

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

В Нью-Йорку, цьому найбільшому центрі Америки, оба Ординаріати мають удержувати спільного делегата для спілкування з нашими емігрантами.

До Америки не вільно їхати гр. кат. священникам на власну руку (себто за дозволом своїх єпископів), тільки за дозволом Конгрегації для Сх. Церкви, яка визначитиме дозволити виключно безземним священникам. Священники, що вже знаходяться в Америці і там працюють, не можуть відлучувати в Америці єпископи староявних дієцезій. Для продукції священників для американських гр.-католиків (головно українців) декрет доручає обом Ординаріатам утримувати спеціальні духовні семінарії: малу і велику.

Дальше декрет постановляє про способи висвячення гр.-кат. духовенства і забезпечення церковного майна згідно з постановами законів кожного стану, дає приписи про життя і поведіння священників, про візитування парохій власниками і т. д.

Окремо займається декрет справою зміни обряду. В мішаних подружжях жінка повинна перейти на обряд мужа (має право, але не обов'язок), а після смерті чоловіка може знову вернутися до свого первісного обряду. Шлюб дає священник того обряду, до якого належить наречена. Всі діти в мішаних подружжях мають належати до обряду батька, щоб не розбивати сім'ї. Де нема гр.-кат. церкви і гр. католики хочуть до римо-кат. костелів, то — як означає декрет — їх побут під злішкою латинського духовенства не означає переходу на латинський обряд. Декрет приписує, що обов'язком гр.-католиків є вислухати недільне богослужіння і бодя на Великдень запричаститися у своїй церкві. В нагалих випадках хрестити можуть і священники чужого обряду, але свідомство про це мають пересилати парохіям, до якої охрещені правно належать.

„Нова Воря“ є захоплена цим декретом, бо він — мовляв — переводить принципи рівноправності обох обрядів і є доказом западнішої опіки римського церковного центру над гр.-кат. церквою і гр.-кат. обрядом. Ватиканський Рим має добру волю у відношенні до гр.-кат. церкви, чого доказом пробієть проголошеного декрету. Спеціально розумно називає „Нов. Воря“ постанову декрету про допускання в Америку тільки безземних священників і то виключно за дозволом Конгрегації для Сх. Церкви. А розумно є та постанова тому, що утримання сім'ї є все важчим. Істнування гр.-кат. церкви в Америці на будуче зв'язане тільки з незалежним духовенством, необхідним самостійно. В Америці треба духовенства місцевого, яке могло би втримати при греко-католицькій нові покоління нашої тамошньої еміграції, покоління наскрізь американізовані, що вже володіють тільки англійською мовою. Отже для американізованих нащадків наших емігрантів треба таких-же американізованих священників.

Мусимо вжити „Нов. Вору“ на слово, бо признаємося, що — не будучи спеціалістами в таких тонких справах — не маємо свого власного ясно-го погляду, насильки розуміючи в поодинокі постанови декрету. Та маємо практично, що деякі постанови не є для нас, для греко-катол. українців такі розумні, як це на перший погляд здається. Ясно, що гр.-католицизм, „американізований“ латинський лад, нічого через те не втрапить, але чи не втрапить українське гр.-католицизм — це ще велике питання. От хоч би справа з безземними священниками. Правда є, що в нинішніх часах важко важко утримувати сім'ї. Але чому від того тятарі мають бути звільнені священники, коли вони своїм життям і розв'язуванням важких життєвих турбот та прикладним вихованням молодого покоління, в першу чергу своїх власних нащадків, мають дати ідні до наслідування прикладу своєї пастви? Ясно, що особливіше значіння має сім'я для священника на чужому ґрунті, бо вона стримує його американізацію, що веде до нехитло-світотогодності, а опісля і всякої іншої денационалізації. Замериканізовані священники для американізованих вірних! — це не зовсім добра прогнота для гр.-кат. церкви, яка є головно церквою українського народу.

Те саме торкається і розумних постанов про перехід жінок на обряд мужа. Коли українка греко-католицька вийде заміж за чужинця і згідно з постановами декрету перейде на латинство, то вона автоматично підпаде не лише від гр.-кат. церкви, але й від української національності, бо більша частина українців, особливо емігрантів, є те — на жаль — на такому розвитку рівні, що ідентифікує обряд з національністю, а латинський обряд не є обрядом українським. Коли ж чужинка вийде заміж за українця гр.-католика і в консеквенції перейде на гр.-кат. обряд, то вона, особливо на чужому ґрунті, не лише не стане українкою, але навпаки, ще перетягне й мужа на свою національність. Отже по новому декрету українка, виходячи заміж за чужинця, стає з правилами чужинкою і всі її діти. Коли ж чужинка вийде за українця, то вона здебільшого остає чужинкою, не вважаючи на формальну приналежність своїм і своїх дітей до греко-католицького обряду. Отже, що тут розумного, важко додуматися.

Зміна гр.-кат. єпископа в Канаді.

Як ми вже зазначували в нашому часописі з 5. травня, римська курія невдало призначила єпископом на місце перебуваючого від якогось часу в Римі єп. о. Н. Будки нового єпископа о. Ладика, Ч. С. В. Про це нове призначення нічого не було відомо у львівських мірдахних церковних колах. Щонайменше так зазначено нам на

наш запит. З того виходило, що призначення нового гр.-кат. єпископа для Канади відбулося з помилкою гр.-кат. церковного центру висуваю доперішній практиці і традиції.

Але найцікавіше, що про це призначення зовсім припадково довідався перебуваючий в Римі о. єп. Будка з Конгрегації для Сх. Церкви, але пів місяця пізніше з американо-українськими преси.

Зрештою, нехай говорять про це факти. В газеті „Канад. Українець“ з 1. травня п. р. надруковано такий офіційний комюніке Еп. Канадської підписаний ген. вікарієм о. П. Олександром:

Подается до ласкавого відома, що Святіший Отець Папа Пія XI. назначив Високопреосвященного Отця Василія Ладика Чина Св. Василія Великого єпископом для українців греко-католиків в Канаді. Цю пререселу вістку приймуть всі з великим задоволенням і радістю, що єпископський престол заняв чоловік, повний ревності в справі та що справи нашої святої Церкви в Канаді підуть повним розгоном вперед для Божої та українського народу справи.

Новому Владіці на дуже важливій американо-польській полі праці бажаємо якнайкращих успіхів та своєю працею і молитвами будемо сподіватися нашої нового Архієрея в його тяжкій роботі.

Місяць пізніше (5. червня) та сама газета подає уривок з приватного листа о. єп. Будки (листа висланого в Рим 15. травня), в якому між іншим читаємо:

„Прийшла пошта і о. Ректор приніс „К. У.“ („Канад. Укр.“), де є урядове оголошення о. Олександра, що о. Ладика став іменованим Єпископом Канади. Я ще не повідомлений о тім, як і тим, де я призначений. Зі Львова пишуть, що має бути коадьютором Єпископа Митрополита. Надіється Воля Божя. Мені однаково, де буде моє даліше поле праці. Як вирішено, що ліпше єдиному бути єпископом в Канаді, то краще яким, бо я сам даліше не в силі армія тягнути. Я маю Бога о ласки для Нього і всіх до землі на літні, на добро для всіх. Всім Вам треба стати одним фронтом за нашим Пастирем і окремими думки і організації, а щиро, бо доля Нього велика, роль дуже трудна, а лише з Ним у єдності врятується, що дається врятувати. Маю в Божу надію, що відносно цілого життя дасть врятувати і всі замітання вийдуть в нормальне русло. Я не перестану канадців любити, і що зможу, намагатимуся...”

Ось так відбулася зміна на єпископській гр.-кат. єпископа в Канаді. Чи розумно — не знаємо, але що якось дуже таємно і авторитарно та виключенням відповідальних гр.-кат. чинників — це певно.

МИКОЛА ПАНЬЧУК.

3 Косова до Підлютого.

Почало світати. Перед нами вириває Марішська, ціла окутана сивою мрякою, ніче зловіща відьма. Таксамо сусідні шпиль і ціле небо покрите сіримі хмарами. Проте не тратимо надії.

Осип Іванович домагається правильного снітання. Принесимо з недалекого потоку воду, миємося й варимо чай. Після сніданку сидимо до стоїмо коло ватри й ждемо терпеливо погоди. Час пліве поволі. Імо вдруге, ніби обідаємо. П'ять „обідів“ гляджу на годинник і стверджую годину пів до дев'ятого. Те саме стверджую і товариші. Осип Іванович журиться, що пічимо з таким довгим днем. Постановляємо краще захистити нашу оселю. Нездалеко лежить багато наліт розкодених ялиць. Зносимо їх та укладаємо в стіну з того боку, авідки віє вітер. Робимо також ягідну лаку коло ватри. Коло год. 12-ої заважимо на схилі гори отару овець і вівчаря. До нього йде Степан Степанович з папіросками та просить прислати нам з козиби чоловіка, який показав би нам дорогу. Хлопець обіцяє. Тимчасом ми арикнемося Шпиль і рішимо йти на Данцер, там заночувати й з'їздити на другий день вийти на Говерлю. За яку годину зв'язується перед нами старший пастух. Радіємо й починаємо розмову. Нарікаємо на лаяк людей, що вчора не хотіли прийняти нас на нічліг. Пастух відповідає криком, ніче лаяється. Радом, глянувши на великий між, що висів за поясом у Степана Степановича, нечаяно питає: „А вам на що цей між?“ — „На це, щоб дерево крохоті“ — була відповідь. З обличчя пастуха можна було вичитати, що він не зовсім вірить цій відповіді й ми аж генер догадалися, чому то вчора не прийнято нас до козиби на нічліг. Уважати нам потрібних інформацій, пастух відказує та обіцяє ждати на нас на п'ять „коло хреста“ і там показати дальшу дорогу. На дворі нема зміни, але ми рішені йти. Допиваємо чай, гасимо ватру й працаємо нашу

оселю. Скоро прибуваємо до другої козиби, віддаленої від нашої оселі не більше двох кілометрів. Тут були би ми вчора ночували, якби не дощ та мряка. Гада, дуже ввічливий чоловік, угошує нас жентею, кулашою й бриндзєю. Відси сходимо в ліс. Після пригону на полонині йдеться нам лісом відрадіше: тихо й спокійно, ні вітер, ні дощ так не страшні, як на полонині. Сходимо на якусь долину, де будуть шляхи для залізнички. Робітники інформують нас, що звідси одна дорога веде на Заросляк, а друга на Данцер. Знаючи, що на Заросляк в захисті можна вигідно переночувати й добре похарчувати, пропонуємо неслимо товаришам йти на Заросляк. Товариші заявляють, що хотять ночувати між своїми людьми в козибі на Данцері.

Отже йдемо ніби на Данцер, але по год. 19 опиняємося недалеко захисту на Заросляку. Нас здогадали на коні молодий гуцул. Каже, що сьогодні не дідемо на Данцер і радить ночувати на Заросляку. Мої товариші й чути не хочуть про Заросляк: їм кінче хочеться Данцера й козиби. Гуцул годиться завести нас на Данцер, але жалє за цю прислугу 5 зол. В год. 19.30 стаємо перед захистом. Ще видно, але за кілька хвилин буде темно й йти буде неможливо. Розуміє це Степан Степанович і годиться ночувати. Рад не рад придушує Осип Іванович досаду й іде за нами.

За хвилину ми в чистій просторій світлиці. Нічліг у цій спільній саї на сінниках без ліжок, а чистою постілью, коштує 2 зол., на ліжку в менших кімнатах за 5 осіб — 4 золоті. Рядом з нами мають ночувати дві панночки й один студент — всі троє жиди. Осип Іванович схильований цим до криво: кажє, що не зможе в присутності панночок переддагнутися в пічню сорочку, ні не вдержити такої ситуації, коли наприклад ми будемо вечеряти, а панночки будуть приготувані до сну; йому вже приважуються іронічні погляди й причуваються іронічні слова. Радимо йому ночувати в окремій кімнаті: не може рішитися; Тимчасом нам подали гарячого чаю, а згодом телячу миску. Покоштуємо все мисий

Цини за їду такі, як у кращому ресторані у Львові. Платимо зараз, бо зазтра не будемо мати грошей, опісля куримо й лягаємо спочивати. Спимо добре, щоб прокинутися серед погідного ранку. На світанок подали нам молоко та хліб з маслом. Прокостнувши все те, збираємося в дорогу. Я й Осип Іванович остаємо свої напалечки в захисті, а все потрібне ховаємо по кишенях. До рук беремо палиці й банчуну на воду.

Степан Степанович бере свій напалечник з собою, бо для нього здобування Говерлі без напалечника не має принади.

Перед сьомою годиною вирушаємо на Говерлю, високу на 2058 метрів. По двох годинах прибуваємо під сам верх. Перед нами якихось півтора кілометра стрімкої й неспокійної дороги. Тепер спостерігаємо, що не набрали води із Шпильського над тим, що на Говерлі не будемо пити гарячого чаю. Радом Осип Іванович, що йшов наперед, весело гукає: „Ой, гаряча вода! Після того схилитися над джерелом і накривкою від „туристичних цукорків“ терпеливо набирає цінного нектару.“

По умові я мав нести банчанку з водою. Але Осип Іванович боїться моїм непевним рукам повірити цінний скарб і несе сам, пізніше передає банчанку в руки Степана Степановича. На який час переймаю воду від Степана Івановича. Осип Іванович непокоїться й пильно сіджує за своїм скарбом.

В 10. годині виходимо на шпиль Говерлі. Говерля привітна, поросла м'якою травою й квітками. Оглядаємо граничний степ. На краю по одній стороні вириті букви С. С. по другій букви Р. Над тими буквами з обох сторін написані: „Тут Україна“. — Довкруги чудова панорама: на північному сході бачимо захист на Зарі, на північному сході бачимо захист на Зарі, а даліше Арджелюк, кінець степу гірської залізнички з Вороних. На полудні даляче за верхами мачіє Наддністрянська низина, а північному заході видно чехословацький Ядін, а полудне схильоване море верхів. По горах і полонинах мчать білі хмари, заслонюючи красу

Очевидно, що було би пісенітизмом вимагати від східно-галицьких жителів тогочасного становища, що його мають українці. Завжди інша є і національна і суспільна структура обох народів, завжди інші національні аспірації. Але бо теж не можемо з тим погодитися, щоб літер східно-галицьких жителів, для задоволення своїх амбіцій „малопольського“ політика грати роль польського державного діяча — забував, що доля східно-галицьких жителів є в першу чергу залежна від добрих відносин із східно-галицьким автохтонним населенням, яке є у великій більшості населенням — українським. Не погоджуємося також із твердженням д-ра Ротфельда (з вітряними „Хвілі“), що коли ми (собі жиди — пр. Ред.) з небажачого періоду, повного переворотів і випадків, вийшли оборонною рукою, і коли навіть корабель жидівської національної політики данине горло і з піднесеним прапором на подних толах державного життя (?) — Ред.), то це у великій мірі заслугою досвідної, обережної і мудрої політики в провладі нашого винищеного голови“. Правда, д-р Леон Райх старався „диплувати“, але в цьому диплуванні не бачимо тої зручності й того великого політичного розуму, який бачить автор цитованих поглядів. Одним з найважливіших засобів тієї тактики супроти пануючих, є якась специфічна уловистість д-ра Леона Райха, яка вкладає печатку на всі його парламентарні виступи, на всю його політичну діяльність. Стара правда, що це несправжній шлях до вироблення собі морального авторитету у чужих. Сміємо твердити, що д-р Л. Райх великого того морального авторитету по польській стороні не має. Цікава річ, що має його там у багато більшій мірі — зневажений Грінбаум бо в його діяльності ідейні преміси стоять вище, ніж матеріальна калькуляція. Його цілком особиста громадська мужність і віра — це такий легковірний. Останні львівські випадки доказали ще одну слабу сторінку легковірної „уловистості“ політики д-ра Л. Райха: що не лише жидівсько-українських, але й жидівсько-польських відносин не завдяки й не в усьому в силі нормувати Варшави, що польське громадянство у Східній Галиччині є у великій більшості громадянством єврейським, до жидівського населення „а пріорі“ ворожо настроєним, і що тому насторожування проти себе во роже ще й населення українського, у якого раціональне жадане антисемітизму не було, це політика зосить сумнівної вартості.

Річ ясна, що д-р Леон Райх свою політику спирає на оцінку сили української та польської сторони. Легковажність, з яким відноситься до українства, походила із переосвічення про політичну слабкість та економічну бідність українства. Його теж, що ніякі аргументи — так мовити — моральної натури, політики д-ра Райха ні трішки не амінять. Зате членство й амінять витворення порожньої української сили. І нам адається, що в своїх поглядах на значення українського народу, як реально політичного чинника, д-р Леон Райх є щонайменше дуже — короткозорим...

Хай не буде в образу тих кілька уваг, сказавши може справді не „а пропо“, посеред самих невісти, які розглядаються доволі д-ра Леона Райха у дні його вильзю. На ми вивувати, що до того часу привертати не можемо.

Державний бюджет Злучених Держав.

Державний секретар фінансів Злучених Держав Мельсон повідомив, що бюджетовий рік для Злучених доходів 185 мільйонів доларів. Державний довг зменшився на 673 мільйони і вносить тепер 17 мільярдів. Таким чином Злучені Держави протягом 20 літ зможуть закінчувати весь свій державний довг. Тоді, на думку американської преси, прийдє час говорити про зменшення європейських довгів. Дуже можливо, що надвшка доходів спонукає уряд Злучених Держав зменшити податки.

3 листів до Редакції.

Ще про „Фонд“ воєнних вдів і сиріт“.

В 148 ч. „Діла“ а 6. липня п. р. помістив проф. д-р К. Ступинський зауваж, що я і д-р Іанчор Голубович позичили 200 доларів а „Фонду українських воєнних вдів і сиріт“, той же зауваж, що „при арії доброї волі міг під (собі підписаний) сплатити свої зобов'язання без наражування сиріт і вдовців на тяжку крихду“. — Отже заявляю, що я ніколи ніяких грошей у „Фонді українських воєнних вдів і сиріт“ не позичав, тільки на просьбу д-ра Іанчора Голубовича підписав я для нього а згаданого „фонду“, а рух тодішнього скарбника, улажену д-ру Голубовичеві позичку.

У Львові, дні 8. липня 1926.

Степан Турин.

Відворот еспанського фашизму?

Нова еспанська конституція.

Еспанському Національному Зібранню предлажили урядовий проект конституції, що складається із 104 статей. Головні принципи конституції такі: Еспанія, це нація зорганізована в політичну одиницю державу, а її устроєм є конституційна монархія. Одно і те саме законодавство обов'язує вель весь нарід. Урядовою мовою є мова кастильська, апост. римо-католицька релігія є державною релігією. Нікому в Еспанії не робитимуть труднощів із причини релігійних переконань, ані з причини виконання свого віросповідання, одначе прилюдні релігійні маніфестації дозволені лише для державної релігії. Як особисте право, що присагує кожному еспанцеві, признається право незайманості. Чужинці в Еспанії рівноуправнені з еспанцями під оглядом охорони їх осіб і майна та наскільки йде мова про користування а конституційних гарантій цивільного характеру і цивільних прав.

Далі проект каже про незайманість помешкань і пересілки та що кари закони не можуть діяти назад. Ніякого еспанця не відно відати іншій країні, ані не можна його приневолити кинути свою батьківщину або змінити місце замешкання, аніні не може бути заборонений доступ на національну територію Еспанії. З другого боку він має право вільно емігрувати згідно із законами. Право приватної власності гарантується. Всі еспанці допущені до публичних урядів і мають свободу при закінчуванні добровільних умов.

Признається явні право вільно висловлювати думки усно та на письмі, без якоїнебудь превенційної цензури, а також право свободи зборів, товариств і справування публичних справ. Особисті права можна припинити а обмежити лише часово і то згідно з відповідними законами.

Монархія в Еспанії дієчна. Для помочі монархії при виконуванні його королівських прерогатив функціонує при ньому коронна рада, а якої склад увіходять королівські сини, архієп. Толеди, нач. команданти армії та моряники, президенти найвищих трибуналів справедливості та фінансів, президенти найв. трибуналів армії та моряники, генеральний прокуратор найв. трибуналу справедливості та декан постійної ради грандів. Щодо решти членів згаданої коронної ради, то одну третю вибиратимуть загальним і безпосереднім голосуванням, а дві треті вибиратимуть спеціальні професійні та класові колегії. Мандати коронної ради триватимуть 10 літ.

Парламент складається з одної законодавчої палати, утвореної а послів, вибраних голосуванням. Посадом може бути кожний повнолітній еспанець і еспанка. Половина членів парламенту вибирає загальним і безпосереднім голосуванням по провінціям. Третья послів буде досмертно іменованих королем, а решту вибиратимуть спеціальні професійні та класові колегії. Парламент має збиратися принайменше чотири рази до року.

Із повніше зрєферованого нового проекту еспанської конституції бачимо, що означає він поважний відворот дотеперішньої фашистсько-диктаторської системи влади ген. Прімо де Рівери. Всеж, при уважлившому розгляді цього проекту видно, що за зверхньою ліберальною політурою криється чимало реакційних кручків. Підкреслення у новій конституції, і то на першому місці, національної уніфікації еспанської держави, є новим актом проти каталонців. Відомо, що в справах національних меншин Еспанія стоїть на найбільш регресивному становищі.

3 організаційного руху.

ПОВІТОВЕ НАРОДНЕ ВІЧЕ В ГАЛИЧІ.

Навідралі відносин в Галичі, спантеличення частини тамішніх громадян русофільськими недобитками, брак відповідно поставленої політичної організації в галицькому окрузі, це все утруднювало скликання українського віча в Галичі. Треба було відповідно підготувати села, поробити районів віча по селах, а шійно тоді можна було скликати віче в Галичі. Поміч села була коначна, щоб віче улалося, бо не без підстави деякі русофільством на безлізліштя аведені одніми, заявляли, що українське віче в самому Галичі „до сміє“ відбутися. Галич уважали за недостатку твердині закорючаго москвофільства.

Після відповідної підготовки скликало повітове народне віче на день 30-го червня п. р. На великій площі біля Союзу Кооператив зібралося около 2.000 громадян а міста і доокочинних сіл. Були села Вошів, Бладинки, Валука, Дубини, Семиківці, Межигірці, Тустани, Четверки, Шітро родля, Крипе, Пукаєвіці а також міщани а Галича Були і „русєкі“, що приїшли на віче а о-

кремом метю, було також чимало єврейсько-радикальної партії.

На віче прибули послі: О. Ганушенський, К. анк і Палія. Іменем Повітового Народного Вистету отворив це перше українське віче в Галичі в повесних часах п. Ів. Корчинський. На віче внесені аборні одностолосно аборили преліжком віча посла Палія. Звіт а праці Української Парлам. Репрезентації у варшавському сеймі, о. Ганушенський. З черги реферувал посол Кутя господарські справи. В асних аніводах представили аборним теперішні тяжке господарське положення в Польщі, а а окрема нашого українського євництва. Посол Палія виглосив політичний реферат. Головною причиною винищення нашого євження бачить посол Палія у самих українців.

В дискусії аборили голос: М. Малик, С. миковець, Василь Павук а Бовшів, Олександр Гурдешський а Межигорський, Микола Свєтоточий а Задукви та Микола Городецький а Галич.

В резолюціях висловили зібрані одностолосно довіря Українському Національно-Демократичному Об'єднанню та його послам, а також аборим всіх українських послів до об'єднання а Укр. Парламентарією в одному клубі.

Це віче наглядно аніказало, що український рух а галицькому окрузі живе, та що йому тільки надати певну форму. За удаче аніказані віча в Галичі сали висказати причини д-ра Б. сипові Меркунові як голові і Іванові Корчяковському як повітовому організаторові. Це віче наглядним доказом побіди в Галичі аборого українського руху над русофільським азамітанням.

ПОСОЛЬСЬКІ ВІЧА.

Дня 13-го червня п. р. скликало справоздавче віче в селі Куровичах перемишлянського повіту. На вічу було присутніх около 2.000 людей і Курович і сусідніх сіл. На віче прибули сенатор К. Троїч і посол С. Кулик. Головавав на вічу В. Левинський, адвокат в Єлїніч. Підчас голівки промови посла С. Кулика староста Колонія розказав віче і почав розганяти присутніх. Посла одловили довірочну нараду в читальні, але і її перешкоджено.

Дня 22-го червня відбулося справоздавче віче а містечку Березівцях, жидівського повіту, на якому було присутніх около 600 осіб, аборим промовляли сенатор Троїч і посол Бран. При цій нагоді варто азначити, що мало салиме до пеладна містечко своїми силами побудувало читальню „Просвіти“, до якої горнуться так же люди як і старші.

Дня 23-го червня п. р. відбулося справоздавче віче в Жабі, скликало косівського повітового організацію УНДО. На вічу анілося около 100 людей. Промовляли послі Палія і Кулик. Дня 24-го червня п. р. відбулося справоздавче віче в селі Пістичі косівського повіту, на яким промовляли посол Кулик. Того самого дня відбулося справоздавче віче в селі Рожнів косівського повіту, на яким при участі около 1.000 людей промовляли послі Палія.

Дня 9-го червня п. р. відбулося справоздавче віче в селі Луциничях роґатинського повіту. За а діяльності Української Парламентарної Репрезентації аловили посол Степан Кулик.

Дня 23. червня п. р. у Підгородцях, на Сидичині, послі Максимович і Великанович скликали посольські звіти перед селянами з чотирьох сусідніх громад. Вечером відбувся святочний концерт а честь Івана Франка, на якому анігосили промову посол Великанович. До громадської арілості тої громади причиняється тепер чимало місцевий селянин Ст. Шур, який по повороті з Чехословаччини, творить нові досадливі події а проваджує найновіші господарські методи. В Крушівцях і Корчії відбули оба названі посольські віча в дні 24. червня п. р. У асних трьох громадах селянство ухвалювало довіря Українській Парламентарній Репрезентації, а ярім цього ухвалювало резолюції в справах суспільно-господарських і в справах викладачої мови у асних школах.

Кривавий страйк.

В Нї Орзаві прийшло а привозу страйку трамваєвників до справжнього биття між страйкерами і тими, що не приступили до страйку. Було кількасот убитих, а ще більше ранених.

Трамваєвники мали теж євтикуку а позивили підложити огонь, щоб вчинити пожежу. Найновіше розігнала демонстрантів. Гадать, що буберане проголосить стан облоги. Трамвай курсує по одорожню поліції а машинними арісками.

Оптимізм Мекдональда.

Прем. Мекдональд сказав у промові а Дормі, що уряд не хоче всієї своєї програми анігосити парламентові за одну сесію, бо аріють перебувати там п'ять інших сесій, а може а далі.

